
ERIK TYLŠ
REZONANCE
KDO OVLÁDNE MYSL, OVLÁDNE SVĚT.

ERIK TYLŠ

REZONANCE

ERIK TYLŠ

REZONANCE

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Erik Tylš, 2026
Cover Illustration © Dominik Broniek, 2026
Cover Art © Jan Matoška, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-356-1 (pdf)

PROLOG

Klient se nervózně vrtěl na lehátku a nejspíš přemýšlel, jestli je dobrý nápad podstupovat zákrok tohoto typu.

K operačnímu sálu to mělo daleko. Nízká místnost, bez oken, osvětlená jediným chladným panelem ve stropě, voněla po dezinfekci, železe a oleji.

Stěny byly z tmavého kompozitu, místy škrábance, místy zatmelené praskliny. Lehký povlak prachu v rozích napovídal, že sterilita byla spíš záměr než skutečnost. Na kolejnicích stála ramena s nástroji, které klidně mohly patřit do autodílny. Všechno působilo funkčně, ale opotřebovaně. Místo, které poznalo hodně životů – a smazalo ještě víc.

„Tak, teď přejdeme k tomu nejdůležitějšímu," řekl rekodér a netrpělivě vsunul klientovi pod hlavu polštář. „Leží se vám dobře? Jste připravený?"

Ve skutečnosti ho to nezajímalo. Raději měl klienty uspané a potichu. Často potřebovali ujišťovat, že to opravdu přežijí, nebo že je po změně identity skutečně nikdo nepozná. Obvykle šlo o podobné typy lidí. Peněz měli dost, jinak by si takovou operaci nemohli dovolit. Prostě jen naštvali někoho, kdo jich měl ještě víc.

Muž ve středním věku se nervózně usmál a posunul se na lehátku o kousek výš.

„Mám pocit, jako kdybych měl umřít. Opravdu nic nezůstane?“

„Ani stopa,“ ujistil ho rekodér. Musel si dát pozor, aby to neznělo otráveně. „Kolega už připravuje doklady. Registry, otisky, nová síťová identita. Je to kompletní balíček. A neuvažoval bych o tom jako o smrti… Je to spíš… znovuzrození,“ usmál se.

Klient se zhluboka nadechl a zavřel oči.

„Fajn. Tak můžeme…“

„Výborně. Uvolněte se,“ rekodér položil klientovi ruku na rameno.

Injekční modul tiše zapípal. Klientův dech během pár vteřin zpomalil, víčka klesla a z očí zmizelo napětí. Sedace působila rychle.

„Hotovo,“ zamumlal rekodér spíš pro sebe. Přisunul instrumentační stolek a sáhl po stylusu. Stačilo jím přejíždět po kůži – značil, kudy mají vést řezy, kde odpojit případné implantáty a napojit nové.

Sotva se s ním klienta dotkl, ozvalo se zaklepání.

„Co je? Zrovna začínám!“

Dovnitř vešel asistent. Vypadal rozrušeně. Nervózně žmoulal v ruce tužku a vyhýbal se očnímu kontaktu.

„Promiň, ale musíš přijmout někoho jiného. Přednostně.“

„Děláš si srandu? To mám toho týpka nechat probudit a říct mu, že se jen prospal a zítra to zkusíme znova? Pošli ho do hajzlu, ať je to kdokoliv. Máme snad nějakej systém. Tímhle jednáním si brzo budeme muset předělat ksicht sami.“

Asistent zběsile zavrtěl hlavou. „Musíš ho vzít.“

„Doprdele! Je to snad podělanej prezident a potřebuje dovolenou, nebo co?“

Asistent se na okamžik zarazil. Zdálo se, že někoho poslouchá. Pak provinile sklopil oči. „On už jde,“ řekl a uhnul na stranu.

Než stačil rekodér cokoliv říct, ve dveřích se objevil muž. Mladý, něco kolem pětadvaceti. Oblečený jako z jiného světa – v archaickém kabátu špinavém od písku a s kovovou čelenkou na hlavě. Vypadal, že do města přijel právě teď. Se zájmem přejížděl pohledem po jednotlivých strojích.

„Děkuji, že jste mě přijal,“ pronesl a udělal krok do místnosti.

„Přijal? To má bejt vtip?“

„Nebojte,“ odpověděl. Mluvil zvláštně. Pomalu. Jako kdyby to moc často nedělal. „Neublížím vám. Mé jméno je Corvin. Potřebuji vaše ruce.“

Rekodér sáhl pod operační lehátko. V téhle části města se vyplácelo být vždycky připravený. I proto, že jeho klientela obvykle nevedla zrovna spořádaný život. Uchopil rukojeť pistole, vstal a namířil na nově příchozího.

„Nezajímá mě tvoje jméno. Tohle není běžná dílna. Tady si nemůžeš jen tak přijít do čekárny a vyplnit formulář, že chceš předělat fasádu. Nevím, čím jsi vyděsil jeho,“ ukázal na asistenta, „ale já se z tebe neposeru. Takže budu počítat do tří, a pokud nevypadneš, tak tě prostě oddělám. Tady seš ve Stínu, nikdo tě hledat nebude. Rozumíš?“

„Šéfe, nedělejte to," zaskuhral asistent.

„Rozumím," odpověděl mladík. Tak klidně, až to rekodéra rozhodilo. Na to, že měl jen prázdné dlaně, si mladík očividně věřil.

„Fajn... raz... dva... co to kurva?"

Zbraň se začala třást. Jemně, jako kdyby ji někdo rozechvěl zevnitř. Pak se kovová hlaveň zkroutila – pomalu, neochotně, jako plast, který se dostal do kontaktu s horkým vzduchem. Zásobník s cvaknutím vyklouzl a dopadl na podlahu. Rekodér zíral, jak se pažba rozpadá na drobné kousky, až mu v dlani nezůstalo vůbec nic.

„Nechci vám ublížit," zopakoval mladík tiše. „Ale nemůžu vám dovolit, abyste to pokazil."

Rekodér udělal krok zpět. „Jak? Jak jsi to udělal?"

Mladík pokrčil rameny. „Jsem technomág. A prosím, ani ten šroubovák, o kterém uvažujete jako o další zbrani, nepomůže."

„No doprdele..."

Asistent si fascinovaně ukázal na hlavu. „Čte nám myšlenky."

Rekodér polkl a pokusil se na nic nemyslet. Mělo to opačný efekt. „Oukej. Máš moji pozornost. Ale pokud to má co dělat se změnou identity, a nevím s čím jiným bys za mnou mohl přijít, aktuálně, jak vidíš, mám nějakou fušku. Budeš muset počkat. Žádný výjimky neděláme."

„To bohužel nepůjde. Ale nebojte, vašemu klientovi to vadit nebude. O jeho vědomí se postarám."

„Pche… pochybuju, že se ho teď zeptáme na názor. Takže…“

„Opravdu mi to nevadí,“ ozvalo se z lehátka.

„Kurva!“ Rekodér odskočil a převrhl při tom židli.

Před pár minutami uspaný klient teď seděl. Hlavu mírně na stranu, obličej bez výrazu a ramena svěšená. „Jen mi budete muset pomoct. Skoro nic totiž necítím.“

„Tak fa… fajn, fajn! Tohle je… tro… trochu úlet,“ zajíkal se rekodér a sledoval, jak jeho asistent sundává napůl umrtveného klienta z operačního lehátka. „I tak je to… problém. Takhle narychlo to nejde. Vyžaduje to skeny, plány, programy. Vytvořit funkční doklady taky něco zabere.“

„Dáte mi identitu, kterou jste plánovali pro něj, na tom nesejde. Provedete jen pár úprav navíc. Budete vědět jakých. Postarám se o to. A ne, nemůžete mě zneškodnit, až budu spát. Váš asistent pohlídá, abyste dělal vše tak, jak máte. Pro jistotu,“ odpověděl Corvin a vykročil k uvolněnému lehátku.

„Pohlídá?“

„Jinak to nejde, šéfe,“ usmál se asistent tak, jako kdyby žádná jiná možnost opravdu nepřipadala v úvahu.

Rekodér polkl. „To nemyslíte vážně.“

Corvin sundal kovovou čelenku a předal ji asistentovi. „Tohle mi pohlídejte,“ řekl. Potom si lehl na lehátko a otočil hlavu k rekodérovi. „Nebojte, vyplatí se vám to. Tuhle službu vám nezapomenu já ani ona. I když to, uznávám, není úplně dobrovolné. Zajistíte si tím místo v novém světě mezi námi.“

„No paráda. Já už se lekl, že dostanu nějaký prachy," odpověděl rekodér a vzal do ruky stylus. Dlaň se mu potila a prsty chvěly.

Asistent stál nad ním. V ruce držel šroubovák a fanaticky svého šéfa sledoval.

Rekodérovi přeběhl mráz po zádech. „Připraven?"

Jsem. Rekodér slyšel technomágovu odpověď, i když se jeho rty vůbec nepohnuly.

Injekční modul tiše zapípal. Sedace působila rychle.

1. AKT

STÍN A ZÁVOJ

Neogate. Město, kde se sny a noční můry střetávají pod září neonových světel a poblikávajících hologramů. Skleněné stěny mrakodrapů se tyčí nekonečně vysoko a odrážejí scény z ulic na všechny strany, v různých úhlech a deformacích. Nad hlavami tisíců spěchajících lidí prolétávají drony. S bzučením se objevují a zase mizí zpoza rohů nebo z průduchů nad vchody do jednotlivých budov. Vše provází hluk, který neustává nikdy, v žádný den ani hodinu.

Soren si představoval, jaké by to bylo, kdyby se jen na chvíli všechno zastavilo. Co by se stalo? Byl by to konec světa? Ekonomové by takovou chvilku určitě vyčíslili v miliardových ztrátách.

„Dobrý den, pane Wikwoode. Máte jen čtyři drobná vylepšení. Jsme schopni vaši celkovou produktivitu zvýšit o 70 %! Tento týden máme akci na…“

Prošel kolem hologramu, který se za ním vyčítavě ohlížel, a pokračoval ve výčtu implantátů ve slevě.

Tyhle reklamy u východů z metra nesnášel. Nedalo se jim vyhnout, pokud jste si neplatili drahé blokátory, které navíc fungovaly jen na určité zóny. Jsou jen dvě věci, kterých se nikdy nezbavíte. Daně a reklamy.

Po relativně klidné cestě pod zemí trvalo pár vteřin, než si zase přivykl na všechna ta světla a ruch. Dřív mu tohle peklo pro introverty vadilo, ale člověk si nakonec zvykne na všechno. Často se otáčel, jestli je jeho přítelkyně stále za

ním. Nechtěla ho držet ani za ruku, a to by ji v jejím stavu nejradši měl na vodítku. Měl o ni starost. Kdyby se mu tady ztratila, nemusel by ji už nikdy nikdo najít.

„Tak pojď. Máme tam být za půl hodiny, pak dají tvoje místo někomu jinýmu. To, že nás pozvali sami, neznamená, že to neudělají."

„Jdu," odpověděla, i když zrovna stála na místě s pootevřenou pusou a dívala se kolem. Jako kdyby tady byla poprvé a nežila tu celý život.

Když se sem před necelým rokem nastěhoval on, vypadal nejspíš podobně ztraceně. Nedokázal bez ní tenkrát skoro ani nakoupit, a to u něj rozhodně nešlo o žádnou nemoc. Pokud nebyla nemoc to, že pocházíte z maloměsta.

„Myslím to vážně, Karin, jdeme." Docházel jim čas. Naštěstí se ale usmála a poslechla. Prošli kolem chlápka s dredy, který rozdával nějaké letáčky. Než stihl Soren něco říct, Karin si od něj jeden vzala a za chůze si ho začala prohlížet. Několikrát při tom málem vrazila do kolemjdoucích.

„Dávej pozor na cestu. Co to je?" zeptal se Soren a naklonil se k ní, aby lépe viděl.

„Nějak se mi pletou písmenka. Nemůžu si vzpomenout, jak se tohle čte."

„Ukaž," vzal si od ní letáček a chvíli si ho podržel před očima, „vylepšovat sebe sama technologiemi je ztráta lidství, přibližme se opět přírodě a našim předkům," přečetl nahlas. „Je to nábor k naturistům. Chceš být naturistka?"

„Já nevím. Asi ne?"

„Jasně, že ne. Ještě před pár týdny bys zastavila a šla mu vysvětlit, proč se plete. Miláčku, máš jedenáct vylepšení, proboha. Pracuješ ve výzkumu. Dívej, ten chlápek za námi jde. Rychle, než nás dožene. Nemám chuť se s ním bavit."

Přidali do kroku. Soren po zbytek cesty litoval, že neobjednal taxi. Karinin stav se v posledních dnech rychle zhoršoval, a čekat dalších několik týdnů na to, než na ni přijde řada, by nemuselo dopadnout dobře. Čím dál častěji měla chvilky, kdy se mu zdálo, že ho skoro nepoznává. Ta představa ho ničila.

Neogate bylo hlavní město Evropské federace, mělo padesát dva milionů obyvatel a jen pět nemocnic. Pravda, mnohem víc se teď využívala OIC, neboli Opravná implantační centra. Implantáty řešily většinu zdravotních problémů. Ty Karininy bohužel ne.

„Možná mají nějaké nové výsledky a už vědí, co s tebou je. Proč si nepamatuješ a tak. Co myslíš?" přemítal Soren nahlas.

Karin jen pokrčila rameny. Vypadala, že jí na nějakých výsledcích vůbec nezáleží.

„Beztak to máš z přepracování. Říkal jsem ti, ať si dáš trochu voraz. To bylo furt: *Moje práce je důležitá, nikoho tam za mě nemaj. Vezmu si dovolenou, až to půjde, Sorene, nestarej se*. Vidíš? Myslel jsem to dobře. A teď stejně dělat nemůžeš. Tak k čemu to bylo? Mělas mě poslechnout, aspoň jednou."

„Dala bych si... to... to velký kulatý jídlo."

Soren zakroutil hlavou. „Myslíš pizzu?"

„Jo. Pizzu," usmála se a při tom se mlsně zakousla do vlastního rtu.

„Až odtamtud vypadneme, dáme si ji. Koupím jich pět a všechny je společně spráskáme. Slibuju. Třeba bude co slavit. Pojď, musíme se nechat naskenovat. Je ti dobře?"

Neodpověděla. Prohlížela si vchod do nemocnice a mračila se. Na čele se jí prohloubila vráska a vytvořila tak písmeno „L". Měl rád, když se mračila. Připadala mu tak ještě krásnější.

„Neboj se. Dají tě dohromady. Za týden zase budeš chodit do práce a nezavřeš pusu. Ještě se mi pak po tomhle bude stejskat," usmál se Soren. Žádné reakce se ale nedočkal, a tak přikročil ke skeneru.

„Soren Wikwood, sociální kredit 31 bodů. Karin Schmidtová, sociální kredit 32 bodů. Vstup povolen. Vaše ošetření je naplánováno na 15:32, budova A, druhé patro, doktor Saliven. Následujte prosím navigační dron," zahlásil terminál a dveře se s tichým zabzučením otevřely. Karin zůstala stát a zírala dovnitř.

Dron, připomínající kulatou levitující klíčenku, trpělivě vyčkával. Vznášel se necelý metr od nich.

„Co je, miláčku?"

„Nechce se mi tam. Nesnáším doktory."

Soren ji vzal za ruku, tentokrát už neprotestovala. „Nemáš se čeho bát. Je to nejlepší nemocnice v Neogate. Vždycky sis to tady chválila, pamatuješ?"

„Ne."

„Dobře... tak... tak jdeme."

Následovali dron do výtahu a pak po dlouhých chodbách. Zatočili tolikrát, že si Soren říkal, jestli by měl bez navigátora šanci odsud ještě někdy odejít. Karin se po cestě neustále nervózně ošívala, prohrabovala si vlasy a mačkala mu ruku. „Raději bych šla domů."

„To já taky, miláčku, to já taky."

Doktor Saliven byl vysoký štíhlý muž s brýlemi, které se už moc nenosily, ale dodávaly mu jistý autoritativní vzhled. S úsměvem je přivítal a pokynul, aby se posadili.

„Pane Wikwoode, slečno Schmidtová, rád vás opět vidím. Mám pro vás některé výsledky z posledních testů," začal doktor a posadil se za svůj stůl, kde aktivoval holografický displej. Před nimi se objevila složitá 3D schémata lidského mozku, propleteného s Karininými implantáty.

„Takže jste na něco přišli? Víte, proč je tak… zmatená?" zeptal se Soren a horlivě se nakláněl dopředu.

Doktor si sundal brýle, položil je na stůl a pomalu přikývl. „Ano, máme nějaké nové informace. Bohužel to není zcela jednoznačné. Slečno Schmidtová, trpíte jistou formou implantátové neuropatie, u které zatím neznáme příčinu. Abych vám to vysvětlil. Je to stav, kdy určité typy implantátů začínají z blíže nespecifikovatelného důvodu narušovat přirozené nervové dráhy v mozku," ukazoval při tom na schéma, jako kdyby na tom mělo být vše jasně vidět, „to způsobuje vaše symptomy. Nejsme si ale jistí tím, co přesně má ty poruchy na svědomí. Rádi bychom si vás tu nechali k dalšímu pozorování. Je to opravdu nezbytné."

Karin si nervózně poposedla a podívala se na Sorena pohledem, z kterého bylo jasně patrné, že chce pryč.

„Ale dá se to léčit. Ne?“ zeptal se Soren.

Doktor Saliven se na chvíli zamyslel. „Je několik možností. První je preventivní odstranění všech problematických implantátů, což by bylo velmi riskantní a mohlo by to vést k dalším komplikacím. Druhá možnost je aplikace nového experimentálního léčiva, které by mohlo stabilizovat interakce mezi implantáty a vašimi nervovými buňkami. Ovšem tato metoda je stále ve fázi testování a v první řadě musíme odhalit skutečnou příčinu. Za pár dní pozorování a po pár dalších testech bychom měli vědět víc.“

Soren zakroutil hlavou. „Do háje, vždyť jsou to jedny z nejkvalitnějších implantátů na trhu. Není pravděpodobné, že by měly nějakou poruchu. Rozhodně ne takového rozsahu. Několikrát nás ujistili, že je vše v pořádku, a na většinu z nich je doživotní záruka. To máme jen čekat?“

„Bohužel, pane Wikwoode. Jsme ale jedna z nejlépe vybavených nemocnic federace. Věřím, že na problém i jeho řešení určitě přijdeme.“

Soren rezignovaně pokrčil rameny a otočil se ke Karin. „Budu sem za tebou chodit každý den. Kdykoliv budeš něco potřebovat, stačí zavolat. Dobře? Hned, jak tě pustí, dáme si tu pizzu. Slibuju, že to nebude dlouho trvat.“

„Miluju tě,“ odpověděla Karin, ale ani se na něj nepodívala. Věděl, že má strach, a bylo mu to tak líto, že cítil, jak se mu do očí tlačí slzy.

„Já tebe taky," řekl, pohladil ji po vlasech a dal jí pusu na čelo.

„Nemusíte se bát, pane Wikwoode. Postaráme se vám o ni. Můžete být stále v kontaktu a o každém kroku vás budeme informovat. Jakmile bude napojena na naše přístroje, můžete její stav sledovat z pohodlí domova. Jelikož nemá žádné jiné příbuzné, potřebujeme alespoň váš souhlas s ošetřením. Stačí otisk prstu. Tady," usmál se doktor, zvedl ze stolu tablet a přidržel ho před Sorenem.

„Ano, jistě," odpověděl a dotkl se displeje. Ten se zeleně rozzářil a zobrazil jeho údaje. „Díky, doktore. Drž se, miláčku. Zavolám ti hned, jak přijdu domů."

Karin neodpověděla. Jen kývla a dál se dívala před sebe.

Zvedl se a vyšel z ordinace. Navigační dron tu naštěstí stále čekal, aby ho z toho bludiště dostal ven. Když vylezl před nemocnici, cítil zvláštní úlevu, jako kdyby se zbavil břemene. Rychle se to ale změnilo v pocit provinilosti.

Karin dělala ve výzkumu, měla jedny z nejsofistikovanějších implantátů a ten nejlepší antivirus. Tím si byl jistý, ostatně pracoval jako bezpečnostní expert. Implantátová neuropatie? Nebyl doktor, ale spíš měl pocit, že pan Saliven neměl tušení, co se děje, a potřeboval to prostě nějak okecat.

Nevíme ani hovno, takže si ji tu musíme nechat, než vymyslíme, co vám řekneme příště, znělo mu v hlavě.

„Vaší přítelkyni není dobře, co?"

Soren sebou trhl. Vedle stál chlápek s dredy. Ten, který Karin sotva před půl hodinou dával na ulici letáček. Kouřil pravou cigaretu a rozhlížel se kolem.

„Jak víš, že... a ... co ti je vůbec po tom? Tys nás sledoval? Co po mně chceš?“

„Určitě za tím jsou Neuraři. V poslední době se dějou divný věci, “ dredař se přiblížil blíž, než bylo Sorenovi příjemné.

„Hele, dej mi pokoj, magore!“ zvedl ruce, aby bylo jasné, že se hodlá bránit, pokud něco zkusí.

„Je v tom něco víc. To není žádná nemoc,“ nedal se dredař odbýt, „mezi Synthama jich taky pár bylo. Výpadky paměti, agresivní chování. Jeden prej umřel. Jen se to tutlá, protože by někdo mohl říct, že nějaká dokonalá technologie se může podělat. Lidi se ztrácej pořád.“

„Jdi do hajzlu. Drž se ode mě dál, nebo zavolám NCC. Poslední varování!“

Dredař se zasmál, mávl rukou a šel si po svých. Po cestě si něco broukal.

„Podělaný naturisti...,“ ulevil si Soren a skrz komunikátor zavolal taxi.

Vzduch byl vlezle vlhký a pršelo. V centru měli systémáci mezi budovami různé vychytávky na zachycení vody, takže úplně dolů se žádná nedostala a obyvatelé byli ve většině případech v suchu.

Stínu se ale takové vymoženosti netýkaly. Tady vám voda tekla pořád hezky za krk a zmáčela všechno a všechny, jako za starých časů.

Clara poslechla zběsile blikající neonový nápis, který ji upozorňoval, že tu probíhají opravy a něco by jí mohlo rozbít hlavu. Přešla na druhou stranu ulice. Opravy tu nejspíš budou probíhat následující půlrok, protože v téhle části města se s ničím, co mohlo stát nějaké peníze, moc nespěchalo.

Chodit tady pěšky nebyl obvykle moc dobrý nápad. Dost často šlo o život, ale ona si před důležitou schůzkou ráda provětrala hlavu. A taky mohla být déle nervózní. Samé výhody.

Ušla pár desítek metrů. V dálce přímo před ní postávala skupinka týpků a z jejich kruhu stoupal dým. Rozhlíželi se a úmyslně zabírali celou cestu tak, aby se nedali snadno obejít. Už jim chyběl jen banner s nápisem „hledáme problémy“.

Zapnula si digitální maskování a přímo před svůj obličej teď promítala bílou masku lišky. Už z dálky skenovala hloučeк, aby zjistila, jestli nepatří k nějakému gangu, nebo jestli nemají nějaká zvlášť nebezpečná vylepšení. Byly to jen pouliční nuly s levnými implantáty z druhý ruky a minimální ochranou proti malware. Takže brnkačka.

„Nazdar, lištičko, kam jdeš tak sama?“ začal jeden z nich a zastoupil jí cestu, sotva se přiblížila na pět metrů. Smrděl kouřem a cenil zuby v barvě mosazi. Místo jedné ruky měl

začouzenou protézu, která vypadala, jako kdyby ji sebral někde na smeťáku. „Neboj, nekoušeme," dodal a ostatní se záhy rozchechtali, jako kdyby to byla ta nejvtipnější věc, jakou dneska slyšeli. Většina z nich měla rozšířené zorničky a trochu otupělé výrazy. Nejspíš jeli na něčem levným, ale zato zatraceně účinným.

„Uhněte. Nemám náladu," odsekla a pokusila se projít. Narazila ale jen na protézu, kterou jí jeden z nich nastavil do cesty. Náhodou přímo v místech, kde měla prsa.

„Tady bys neměla chodit sama, lištičko. Proč se schováváš? Máš nějaký nepovedený vylepšení?" Zbytek jeho kumpánů se rozchechtal ještě víc a jeden z nich poslal jejím směrem smradlavý obláček kouře. Pod maskou znechuceně nakrčila nos.

„Tak fajn, ale můžete si za to sami," odpověděla. Dnes vážně neměla náladu, a navíc nikdy nechodila pozdě, když šlo o kšeft. Na tom nehodlala nic měnit.

Jeho ocelová protéza se sama od sebe zahýbala. Překvapeně se na ni podíval a pak, aniž by se zbytek jeho těla pohnul, vrazila pěstí muži stojícímu vedle něj. Dostal to ze strany do brady. Ošklivě to křuplo. Kumpán zařval bolestí a oběma rukama se chytil za vykloubenou čelist.

„Ty vole, Markusi, co děláš?" divil se plešoun stojící na druhé straně.

„Já nic kurva, ta svině mě hekla!" Sotva to dořekl, dal sám sobě zvedák, za který by se nemusel stydět ani profesionální boxer. Zvrátil hlavu dozadu, jeden z mosazných zubů

obloučkem opustil jeho vylepšený chrup a s cinknutím dopadl na zem. Jeho majitel ho o sekundu později následoval.

„Ty hekerská čubko!“ vyštěkl plešoun a v jeho ruce se objevila ocelová trubka.

Založila ruce. „Máš vyztužený cévy a posilovač srdce. Jestli tady nechceš chcípnout na infarkt, prostě mě necháte projít,“ zahrozila. Týpci se po sobě podívali jako banda tupých opic.

Plešoun zaváhal. Po pár vteřinách asi usoudil, že jeho ochrana proti malware stojí opravdu za hovno, a ustoupil stranou. Ostatní následovali jeho příkladu.

Když procházela kolem posledního, který vypadal ze všech nejmíň sjetě, podíval se na ni a pootevřel pusu. „Bílá liška. Ty seš Spektra, že jo?“

Clara jen pokrčila rameny. „Je to veřejně dostupnej skin, kámo. Stáhni si ho,“ odpověděla a šla dál.

Zbytek cesty už byl podstatně klidnější. Na pár podobných hloučků ještě narazila, ale nikoho z nich už nezaujala natolik, aby ji zastavil, případně už si vybrali někoho jiného. Na druhou stranu bylo dost brzo, takže možná prostě jen nebyli dost sjetý.

Zastavila se před klubem s příhodným názvem *Černota*. Okolo postávalo asi deset lidí různých typů a barev, ale všichni se tvářili víceméně stejně drsně. Byl to v téhle části města takový univerzální výraz.

Podívala se na dva nabušený vyhazovače hlídající vchod, zhluboka se nadechla a vyrazila přímo k nim. Oskenovala je ještě dřív, než k nim došla. V jejich případě už alespoň

nějaký firewall fungoval, ale ani tohle nebyl žádný zázrak. Zabralo jí to jen o pár sekund déle. Byla v tom vážně dobrá. Vlastně jedna z nejlepších.

Oba měli přes pětadvacet biomechanických vylepšení, což prozrazovalo, že jsou to nejspíš Synthové. Ruce měli kompletně vyměněné a plné zabudovaných vychytávek včetně vysouvacích nožů a v jednom případě i menší střelné zbraně, kterou nedokázala přesně identifikovat. Asi šlo o nějaký prototyp.

Zesílené břišní plátování u jednoho z nich ještě nepracovalo na 100 %, takže k tomuhle vylepšení pravděpodobně došlo teprve nedávno. I tak poskytovalo slušnou ochranu. Viděla dost, aby jí bylo jasné, že nemá moc šancí, pokud se něco semele. Rozhodně ne v přímém boji. Nesnášela, když se strhla nějaká rvačka. A na to, jak je nesnášela, přichomýtala se k nim nějak často.

„Na co tak vejráš?“ vyštěkl jeden z vyhazovačů. Měl krátké černé vlasy ostříhané na ježka.

Vidím ti až do hlavy, ty parchante. „Na nic. Vypadáš dobře. Mám slabost pro vojenský typy. Teda nic proti kolegovi,“ mrkla jantarovým okem.

Blonďák s umělým čírem, na které byl nejspíš patřičně hrdý, se zatvářil uraženě. „Nikdo ti neřekl, že můžeš mluvit! Čekej, až dostaneme info.“

Jenže info už chvíli dostávali. Zachytila, jak ten signál přijímají, ale netroufla si přímo odposlouchávat. Mohli by to poznat.

„Máš zelenou," řekl pankáč po chvíli, „ale Diego půjde s tebou. Žádný vysedávání na baru. Kvůli tomu tady nejseš. Je to jasný?"

„A já slyšela, že tu máte nejlepší drinky na Antword street. No nic. Napiju se pak někde jinde."

„Dovnitř," zavrčel Diego. Její pokus o flirt očividně ani jednoho z nich moc nebral. Nebo jen tihle dva zrovna nebyli na holky v maskách.

Zvukotěsné dveře se otevřely a ticho přerušilo tlumené dunění elektronické hudby.

Najednou se jí dovnitř nějak nechtělo. Moc dobře věděla, že ven by to nemuselo jít tak snadno. Bylo jí vedro. Cítila kapku potu stékající mezi lopatkami. Nesnášela lézt do takových podniků napěchovaných parchantama z podsvětí Neogate. Ale na to, jak to nesnášela, lezla tam nějak často.

Vyhazovač Diego se postavil za ni a postrčil ji dopředu. „Nemáme na tebe celej den," připomněl.

„No jo, no jo. Vždyť už jdu. Chtěla bych jen dodat, že váš šéf pozval mě."

Když slyšela, jak se za ní dveře zabouchly, začalo se jí o dost hůř dýchat. Jsou věci, na který si člověk nikdy nezvykne.

Radši pracovala z dálky. Sama, obklopená čtyřmi bezpečnými zdmi. Mnohem bezpečnější bylo dívat se skrz kamery než z očí do očí.

Sešli po kamenných schodech k menším kovovým dveřím. Ty už se otevřely automaticky. Hudba zesílila. Najednou byla tak hlasitá, že Clara cítila vibrace po celém těle.

Ze všeho nejvíc na hrudi a v zátylku. Nikdy nepochopila, proč lidé tráví v takovém bordelu čas dobrovolně.

Celý prostor byl modře nasvícený a halila ho mlha, takže nikdo neviděl, co se děje o pár metrů vedle. Teda aspoň nikdo bez skeneru. V zákoutích se míhaly siluety a sem tam zasvítily něčí oči. Neonová světla místy ozařovala uzavřené vstupy do oddělených salonků. Diego ji postrkoval k nejvzdálenějšímu z nich. Používal k tomu jen jeden prst, ale vzhledem k jeho velikosti a její nízké váze to bohatě stačilo.

Vždycky je to ta místnost nejdál, zakňučel hlas v její hlavě.

Na skenování prostoru pro případná zadní vrátka nebyl čas. Ať už jí tu navrhnou cokoliv, není v moc dobré vyjednávací pozici. S tím bude muset dřív nebo později něco udělat.

Vstoupili do salonku. Zvuk se opět o něco ztlumil a plešoun zatarasil východ. Připadala si jako zavřená v rakvi s desítkami hladových krys. Do nosu pod maskou ji praštila sladká vůně ochuceného tabáku.

U malého stolku se na koženém gauči rozvaloval muž.

Nejdřív myslela, že má dredy. Pak si všimla, že to nejsou vlasy, ale kabely stočené do jakéhosi copu mizícího v jeho zádech. Oči mu nepřirozeně svítily a očividně neměl žádnou potřebu mrkat, takže i bez skenu poznala, že jde o implantáty. Měl černou kůži, bílé tílko a potetované ruce. Tetování částečně maskovalo milimetrové mezírky těsně nad dlaněmi a nad lokty. Stopy po četných vylepšeních. V nose měl stříbrný piercing v podobě prstenu a na pravé tváři vytetovanou siluetu ženy se čtyřmi páry rukou.

„Tak takhle vypadá ta legendární Spektra," začal, „pověst tě předchází. Byl jsem zvědavej a musím říct, že celkem dobrý, i když mám radši, když vidím lidem do obličeje. Sedni si. A omluv způsoby mejch hochů, pokud byli hrubý. Mají to v popisu práce. Jsem rád, že jsi přijala moje pozvání. Už jsem se bál, že tě budu muset hledat sám. Líbí se ti můj klub? Koupil jsem ho teprve nedávno."

Očividně se rád poslouchal. Usmál se a odhalil řadu perfektně bílých zubů. Ti, co je dělali, to s tou bílou přehnali. Všimla si, že mluví trochu strojeně, jako kdyby teprve chytal gangsterskou hantýrku.

Clara dělala, že si to tu chce ještě trochu prohlédnout, ale hledala kamery a štěnice. „Je to tady moc hezký. Útulný. A co se toho pozvání týče, bylo poměrně... ehm... naléhavé," odpověděla.

Ve skutečnosti ji její předchozí zaměstnavatel zoufale prosil, aby sem přišla. Nutno dodat, že sám při tom vypadal dost vyděšeně a několikrát jí zdůraznil, že se tomu nemá zkoušet vyhýbat. No a taky se zmínil o možnosti nadprůměrného výdělku.

„Je těžké tě kontaktovat přímo a mě tlačí čas. Naléhavé to opravdu je. Posaď se."

Poslechla. Snažila se působit ledově klidně jako vždycky, ale ve skutečnosti se jí chtělo trochu zvracet a začínala potřebovat čůrat. Aspoň si nemusela lámat hlavu s výrazem. Maska to vzala za ni. Takže jí stačilo nekoktat a neklepat se.

„Vyžádal jsem si tebe, protože to není kšeft pro nějakýho řadovýho hackera. Dostal jsem na tebe ty nejlepší doporučení. Dělala jsi na zajímavejch kšeftech. Reference máš dost slušný. Prej seš tady nejlepší."

Jo, škoda, že si to nemůžu napsat do životopisu. „Díky."

„Takže k věci. Bude na to potřeba celý tým lidí. Nebude to lehký a možná to naštve pár korpošů. Seš s tím v pohodě?"

Clara se pod maskou usmála. „Víte, to jsem tak trochu tušila. Obvykle mě nikdo nenajímá na lehkou práci."

Vypadal, že si ani nevšiml, že něco řekla.

„Jak mám vědět, že na to máš?" Jeho hlas najednou zkovověl a ztratil trochu ze své přátelskosti: „Věřím jen tomu, co vidím. A zatím vidím jen holku, co se schovává za maskou. Takových je spousta i v tomhle baru. Přesvědč mě a vyděláš si víc za jeden kšeft než za všechny poslední fušky, co jsi udělala za poslední rok."

Tohle také neslyšela poprvé. Všichni podobný parchanti si mysleli, že vydělávají nejvíc a taky nejlíp platí. Ale nad každým takovým stál další, o něco mocnější a o něco bohatší. A tak dál a tak dál. Někdy jí přišlo, že se jen pohybuje v čím dál vyšších levelech, kde na konci čeká vždy o něco silnější boss.

Předstírala, že přemýšlí. Ve skutečnosti se už nabourávala do systému skrz kameru ukrytou ve stropě nad nimi. Ukrytou vizuálně, ale ne proti hackerovi její úrovně.

Jenže ochrana byla lepší, než čekala. Potřebovala zatím předvést jiné divadlo k odvedení pozornosti. Naštěstí už měla rozpracovaného drsňáka Diega.

Bodyguard zavrávoral, vycenil zuby a natáhl ruku směrem k šéfovi. Předloktí se mu při tom otevřelo a vysunula se z něj hlaveň zbraně.

Jeho výraz se postupně měnil z tvrďáka přes mírně rozhozeného ranaře až po vystrašené dítě. „Šéfe! Moc se omlouvám! Já... já za to nemůžu! Nechci to dělat! Fakt! Kurva, vůbec to neovládám!“

„A co když ten kšeft odmítnu?“ zeptala se a upřeně při tom hleděla na jeho šéfa. „Co když za to riziko nestojí?“

Kabeláč se usmíval. Tvářil se, jako že si ze zbraně namířené na jeho hlavu nic nedělá. Očividně to nebylo poprvé, nebo uměl opravdu dobře skrývat emoce. „Dvě stě tisíc eur. Padesát tisíc předem. Zbytek, až to dokončíš. A další práce se jen pohrne.“

Ta částka ji překvapila. Nebylo to víc, než vydělala za poslední rok, ale za půl roku, to už možná ano. Nehodlala ale teď vypadnout z role. Stejně už byla v systému.

Nejdřív pár vteřin skrz kameru viděla samu sebe a celou scénku odehrávající se v jejich salonku. Musela se pochválit, ty vlasy jí slušely, jen by to už možná chtělo jinou než fialovou barvu. Viděla, jak na ni plešoun něco pokřikuje a jeho šéf ho uklidňuje.

V dalším salonku souložil postarší chlap s prostitutkou, která musela být tak o čtyřicet let mladší. Vypadal, že se snaží a moc mu to nejde. Trhal sebou, jako by ho probíjela elektřina, a žena pod ním předstírala, že se jí to líbí.

Clara pokračovala dál.

V klubu samotném nic zajímavého. Přes bar se dalo projít ke schodům, které vedly nahoru do další místnosti. U baru seděli samí vylepšení drsňáci. Sem tam se kolem nějakého z nich svíjela tanečnice a něco mu šeptala do ucha. Nejspíš, že má ty nejhezčí chromový bicepsy.

Přepínala dál, až se dostala do bytu přímo nad klubem. Měl sdílený kamerový systém. Viděla ženu. Bělošku se dvěma dětmi. Hrály si spolu a honily se kolem gauče.

„Máte hezké děti," pronesla nahlas.

V tu chvíli si uvědomila, že to bylo možná trochu moc. Navíc nemohla sledovat reakci, ani se bránit, kdyby bylo potřeba.

Vrátila se do kamery přímo v klubu. Na záchodech dva muži mlátili třetího. Ležel na zemi a už se skoro nehýbal. „Na toaletách za chvíli dojde k vraždě. Vypadá to, že z něj vymlátí duši. Jmenuje se Joey Decker a jeho tatík má tátu u NCC. Mohli byste z toho mít problémy."

Odpojila se. Jako ukázka to muselo stačit.

Muž naproti ní měl založené ruce, ale naštěstí se netvářil naštvaně a očividně ji ještě ani nepraštil. „Slušný. Trochu drzý, ale slušný. Diego, běž prověřit ty hajzly. A pak mi přiveď toho šmejda, co má na starosti bezpečnostní systém."

Diego, který už se zase pomalu mohl ovládat, jen kývl a vyšel ven. Claře se zdálo, že rychleji, než bylo nutné. Přemýšlela, co asi způsobila tomu, co tu má na starosti ochranu. Dost možná ho zabila.

Zůstali s kabeláčem sami.

„Já jsem Wire," natáhl ruku. Přijala ji. Byla ledová, neživá. „Já Spektra. A chci dvě stě padesát tisíc. Sto tisíc předem."

Chvíli se zamyslel. „Dvě stě dvacet celkem a sto předem."

„Fajn."

„Výborně. Tak k věci," s plesknutím před ní přistály desky s logem federace, „doufám, že z korpošů strach nemáš."

Dívala se na desky a trochu se jí při tom stáhlo hrdlo. Strach rozhodně měla. „Pracuju jen ve Stínu, to doufám víte."

„Vím. Taky že to je ve Stínu. Jen tu laboratoř jako jednu z mála věcí tady ještě nevlastní gangy."

Dvě stě dvacet tisíc eurodolarů, slyšela v duchu šeptat samu sebe. „V tom případě v tom nevidím žádný problém. Počítej se mnou."

Soren se díval do zrcadla už nějakých pět minut v kuse. Nebyl to moc hezký pohled. Už tři týdny se neholil a trochu připomínal naturistického bezdomovce.

Vlasy měl umaštěné a byla to mnohem tmavší hnědá než obvykle. Vždycky chtěl mít plnovous, ale vousy mu teď trčely na všechny strany, takže vypadal jako rocková hvězda po měsíční šňůře. Moc toho nenaspal. Jednak měl hodně práce a taky kvůli Karin. Hlavně kvůli ní.

Zhoršovalo se to. Při poslední návštěvě ho nepoznávala, a byl si jistý, že za to nemůže jeho aktuální image. Těžko říct,

jestli to nezavinila sedativa, která dostávala od doby, kdy poprvé napadla doktory.

Ona. Jeho mírumilovná, inteligentní a upovídaná přítelkyně se pokusila rozbít hlavu doktora Salivena jídelním tácem. Soren si představoval, jak se u toho asi tvářil a jestli něco zbylo z jeho staromódních brýlí. Upřímně, kdyby před ním ještě jednou řekl „neurální neuropatie“, možná by mu ten tác o hlavu rozbil taky.

Už od včerejšího večera se nemohl do nemocnice dovolat. Komunikátor byl neustále obsazený.

„Pusť mi N-news,“ přikázal a obrazovka na zdi jeho bytu se rozsvítila.

Šel zkontrolovat lednici. Moc toho v ní nebylo, jen v jednom rohu se krčil zbytek pizzy, kterou si koupil přede dvěma dny cestou z nemocnice. Vlastně ani neměl hlad, jen zoufale potřeboval mozek zabavit něčím jiným než prací nebo myšlením na Karin. A tak chodil po bytě a díval se. Do zrcadla, do lednice, z okna nebo na televizi.

„Děkuji za slovo, Paule,“ řekla zrovna blond'atá zprávařka na obrazovce.

Stála před nemocnicí, ve které ležela Karin. Na sobě měla upnuté černé šaty s výstřihem a zubila se, jako kdyby se chystala ohlásit výherce v soutěži vaření. V Sorenovi hrklo a na pár vteřin zapomněl dýchat.

„Nemocnice číslo tři na Palm street čelí v posledních dvaceti čtyřech hodinách blíže nespecifikovanému kybernetickému útoku,“ zahlásila, „některá zařízení vůbec nefungují,

a pacienti tak musí být často stěhováni jinam. Vedení nemocnice žádá příbuzné zde ležících pacientů, aby nepanikařili a zůstali prozatím doma. O stavu jejich blízkých budou v nejbližších hodinách informováni. Pomohou tím rychlejšímu vyřešení situace. Starosta města se už k celé situaci…“

Ale to už Soren dávno panikařil. Popadl klíče a začal se soukat do bundy. „Taxi na adresu Palm street 32,“ křikl a málem se přerazil, když si nazouval boty.

Všech šest výtahů bylo obsazených, takže sbíhal sedmnáct pater po schodech. Než se dostal dolů, sotva popadal dech. Taxík už stál před vchodem. Od volantu se na něj otráveně díval stařík s prořídlými bílými vlasy a vydechoval obláčky kouře. Plně autonomní převoz stál jednou tolik, takže pokud jste chtěli ušetřit, bylo třeba vytrpět něčí společnost.

„Zdravím, pane. To je dneska pěkně, co?“ zaskřehotal, rozkašlal se a flusl ven z otevřeného okýnka.

„Nádhera! Můžeme jet?“

„No jo, no jo. Však se to neposere, ne?“

Posralo se to. Město bylo ucpané a taxikář vypadal, že za poslední dobu dostal opravdu hodně pokut za rychlost, protože ani přes Sorenovo naléhání nijak nespěchal. Vždycky řekl jen něco jako: „No jo, to chce každej,“ nebo „Hmm, tohle je stará kára. Novou nafasuju, až se úplně rozpadne. Můžete si objednat AI řidiče, ten vám řekne, co budete chtít.“

K nemocnici to trvalo skoro hodinu. O půl hodiny víc, než kdyby jel metrem. Měl pocit, že ať zvolí jakýkoliv druh dopravy, vždycky se rozhodne špatně.

Posledních deset minut cesty se snažil uklidnit mantrou o profesionalitě doktorů a perfektně fungujícím systému zdravotnictví. Co se mohlo stát? Žil v moderním světě. Služby tu byly na nejvyšší úrovni. Na obyčejné nemoci už umírali jen naturisti a federace se tím neustále a ráda chlubila.

„Ještě jednou to jméno, prosím?“ zeptala se ho už potřetí mladičká pracovnice nemocnice a nervózně přitom ťukala do tabletu. Měla na sobě obličejový štít, bílý plášť a černé rukavice.

Alespoň mluvil s člověkem. Na chlápka vedle vyšel informační robot. Když mu došly argumenty, přestal odpovídat a předstíral poruchu. To ona nemohla.

„Karin Schmidtová,“ procedil Soren skrz zaťaté zuby, „pokoj dvacet sedm. Druhé patro. Doktor Saliven.“

Očividně nebyl jediný, kdo nevyslyšel doporučení nemocnice z úst paní zprávařky.

Stovky lidí v obrovské přesile pokřikovaly jména svých příbuzných, proti sotva dvacítce mužů a žen v bílém, doplněné o pár kusů informačních robotů. Další lidé stále přicházeli.

„Je to moje přítelkyně. Implantátová neuropatie.“ Soren vyslovoval každé slovo přehnaně pomalu a důrazně. Měl co dělat, aby se ovládl. Navíc okolní atmosféra začínala houstnout a čím víc byli naštvaní lidi okolo něj, tím víc byl naštvaný on sám. „Tak víte, kde je, nebo ne?“

„Je mi líto, pane Wikwoode. Informace můžeme sdělovat jen přímým příbuzným a systémy se neustále restartují. Nejsem schopná vám říct, kde přesně teď je, a nemohu vás pustit dovnitř. Budete muset počkat, až se situace uklidní.